

## مایکل سیلستورفر آرآمد

کشت و کار گل رز. نه نوم یه کارخنه نوشیدنی قدیمی. هزار گله گل رز و دقت نه نوم بطریل پلاسیکیلی چنیانه. هر روز هر گلی جایگزینه مای، و طوری که گلورگیل هرگز زلمیا و پلاسیده نمون و همزمان غنچیل منتظر شکوفایی و نا بین ممین. یه حال سرگردونی و وجوده مای. درزی بین زلمیان و شکوفایی و بین بوون و بین. رشد گیا هیمة دعوته مکی تا و روند تغیر و تحول سیل بکیم. در واقه رشد گیا و طور نمادین اهمیت تحول نشونه مه. چه رابطه ای مابین رشد گیا و اساقه، گل و درگیل و همین طور تکامل زنیل و جوامع هیمة وجود دیری؟

«و مردم» یه چنیا چندانیه و منظره آرام بخش ئی جوامعه. اما ای نه مهم تر یه حرکت نمادینه: هدیه ای نه صمیم قلب و مردمی که دوران تحوله پشت سر مین. توجه و ای مردمه قدردانی شهامو و تشویق نون و زوون گلیل، بخش مهمی نه چنیا که توسط مایکل سیلستورفر، ئی مهم ترین مجسمه سازان آلمانی نسل و ز انجام بیه. ای هنرمند قدرت خیال، مادی بین و موقتی بین اشیا و روابط نونه و آثار و ز و نمایشه منی. ئو ای ویژگیل و مجسمه زنه ای نه تحول تبدیله مکی و و تفسیری تر و موجودیت نون امکان موجودیت شاعرانه موخشی.

سیلستورفر در چنیا «و مردم»، اشاره ای ظریف و یوزف بویس (هنرمند آلمانی - ۱۹۲۱) نه مکی که ایده ئی درباره «مجسمه اجتماعی» مردمی مرکز تغییرات اجتماعی قراره مین. بویس و سال ۱۹۷۲ نه پنجمین دوره داکومنتا نه کاسل، نمایشگاهی نه سه اجرا مشارکتی و مدت ۱۰۰ روز برگزاره مکی. ئو نه نمایشگاه درباره تغییر جامعه نه طریق کنش های خلاقانه و گرد بازدیدکنندگان، بحثه مکی. ری میز دفتر کاسل ای نمایش ئی و ره اجرا ماو، سه گلدن شیشه ای و گرد یه گل رز بیه که هر روز عوضه ماو. بعدها تعداد زنیل بیشترا بی و و سه اثر هنری و گرد ادبشیل متفاوت شیبا بی.

سیلستورفر نه ای ایده الهام گرتی و اونه بسطه میتی. ئو امکان شروع مستمر که نه تعامل و گرد بیننده تا حد انرژی اجتماعی رسده مکن، چند برابره ماو. اری یه که پشت هر گل رزی رشدی هه که نمه تو نیم جلو بگرنی. رشدی که نه قبل بیسی یا هنی هوئی و ای رشد نوم ذات آیم هسی. ایده یه سه که هر بیوگرافی چه آشکار چه قائم گریا، تغییراتی و وجوده ماری. و تعبیر شاعر ایرانی علی عبداللهی و شعر ئو (تا انتها) نه سال ۲۰۰۷: هر رویایی و صفحه ای تره مرسى. مردم می تونن نه ای کاره مشارکت بکن. آزانه دعوته ماو تا نه هچانه بی کیش نه ای ساختار روابط و ز برقرار بکن یا گلیل رز بیشتری بازن و نه باقی گلیل اضافه بکن. و ای ترتیب «و مردم» و مرور زمان و نماد تغییر و تحول تبدیله ماو و در عین حال رایحه و گردیک بیینه تراوشه مکی.

- فرانک اشتاین هوفر، ۱۲ اردیبهشت ۱۴۰۲

